

[Askjær Jørgensen]

dagslovgivningen, og hvornår den ikke er det. Jeg kan ikke se rettere, end at vi er i tusindvis, titusindvis af forældre, der lader vores børn overtræde helligdagslovgivningen. Ja, vi befordre dem da selv ud til idrætshalerne, hvor de dyster på weekendplan lørdag og søndag formiddag og søndag eftermiddag.

Jeg vil gerne konkret have at vide af ministeren, hvor mange af os der overtræder helligdagslovgivningen, når vi lader vores børn gå ud og spille bold søndag formiddag. Hvor er grænsen imellem leg og sport i sportsskampe? Hvordan skal man definere det? Jeg er meget bekymret. Jeg er bange for, at jeg har ladet mine børn overtræde helligdagslovgivningen mange gange, så jeg kunne måske komme i karambolage med valgbarheden herinde.

Wilhelm (VS):

Jeg tror ikke, at hr. Askjær Jørgensen har grund til at være bekymret. Grænsen går præcis dér, hvor der er betalte udøvere i sportsarrangementerne. Hvis han havde læst loven, eller hvis han havde hørt, hvad jeg sagde før, da jeg sagde, at problemet opstod, da fodboldspillerne fra Fremad Amager og andre steder blev betalt, så ville han have vidst, at det var dér, grænsen gik.

Jeg konstaterer, at ministeren ikke ønsker at fortælle, hvad der er regeringens begrundelse for, at der skal være en forbudstid til kl. 12.00 på søndage og på 5 udvalgte dage i årets løb.

Jeg konstaterer også, at socialdemokratiet ikke har nogen ordfører i denne sag eller i hvert fald ikke ønsker at begrunde partiets stilling. Vi fik en sniksnak om, at når nogle nu mente, at loven helt skulle afskaffes, og andre mente, at den ikke skulle afskaffes, så var det rimeligt, at man tog et par timer et eller andet sted. Det er jo ikke den sædvanlige måde, en regering fremlægger sin politik på, og det er da især lidt tåbeligt, eftersom det viser sig her i salen, at hvis socialdemokratiet vil være med til at afskaffe helligdagsloven, som er en fortidslevning, er der flertal for at få den afskaffet.

Jeg tror ikke, der er nogen, der falder for hr. Arne Melchior's begrebsforvirring, men for en sikkerheds skyld vil jeg sige: det her drejer sig ikke om at beskytte et mindretal. Det var nærmest sådan, hr. Arne Melchior

forsøgte at udlægge det. Man ville sædvanligvis – og jeg tør næsten sige altid – kunne finde VS, hvis det drejede sig om lovgivning til beskyttelse af mindretal. Der er ingen, der forhindrer de 4 pct. – og de kan blive 8 pct., og de kan blive 2 pct. – i at gøre, hvad de vil den søndag formiddag, hvis de altså ønsker at gå til gudstjeneste. Det eneste, den her lov indeholder, er, at de andre 96 pct. forhindres i at gøre, hvad de eventuelt vil. Den eneste omkostning for dem, der ønsker at gå til gudstjeneste, er altså, at de må afstå fra at se Fremad Amagers mål, hvis de falder søndag formiddag. Det er faktisk det eneste. Det har intet med mindretalsbeskyttelse at gøre.

Det er – kald det tyranni eller kald det noget mindre dramatisk – en indskrænkning af alle andres muligheder, uden at det faktisk beskytter det dér mindretal. De kan gøre lige, hvad de vil, og selvfølgelig skal de have lov til det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Så kom vi da så langt, at vi kan kalde det noget mindre dramatisk. Jeg har ikke talt om beskyttelse af mindretal. Det udtryk har jeg ikke brugt. Jeg har talt om, at man kan vise hensyn og nobel optræden over for nogle mennesker, og så er procenten mindre væsentlig.

Men det drejer sig også om en ting mere, som jeg synes skal fremdrages, inden debatten slutter, selv om alle kender den. Det drejer sig om grundlovens § 4, der siger: »Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten.«

Det er nok sandsynligt, at dette »understøttes« er blevet opfattet hovedsagelig som en økonomisk term, men det ville falde ganske godt i tråd med, hvordan jeg opfatter paragraffen, og hvordan jeg opfatter udtrykket folkekirke, at staten – og det vil altså sige både lovgivningen og medborgerne – viser hensyn til et særdeles vigtigt led i det danske kulturgrundlag, som altså oven i købet er lovfæstet på denne, skal vi sige dramatiske måde.

Derfor er sagen vigtig, holdningsmæssigt vigtig, og har – til orientering for fru Margrete Auken – intet at gøre med kirketider. Der er også gudstjenester på hverdage. Det